

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Září 2023

Ročník 4, číslo 35

*Jásejte, synové Sijónu,
radujte se z Hospodina,
svého Boha,
neboť vám dá učitele spravedlnosti
a jako na začátku vám sešle hojnost
dešťů podzimních i jarních.
(Jóel 2,23)*

OBSAH

Nynější soužení <i>J. Želivský</i>	3
Očišťování ve zkouškách <i>Jakoubek ze Stříbra</i>	4
Dva radikálové <i>-jk-</i>	6
Boží loutky <i>J. Karafiát</i>	9
Ztroskotanci ve víře <i>-jk-</i>	13
Když se evangelikální církve stává sektou <i>S. Rees</i>	17
Kristus, hlava těla <i>C. Pond</i>	30
Spát s otevřenýma očima <i>Ch. Spurgeon</i>	32

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
 www.solideogloria.cz
 kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Expressta s.r.o.,
 Martina Granca 3615/15
 841 02 Bratislava Slovensko

SOLI DEO GLORIA

Bůh je milostivý, plný slitování,
 spravedlivý. (Ž 112,4)

Jaké je to požehnání znát Boha!
 Kéž bychom ještě více porozuměli
 tomu, co to znamená, kéž bychom
 do větší hloubky pochopili, kdo že
 to přišel v těle mezi nás a co to
 udělal! Dal svůj život za nás – Pů-
 vodce života byl zabit, abychom
 my mohli žít. Obávám se, že nikdy
 nedohlédneme ani na jeden okraj
 těchto slavných věcí. Ale raduju se
 z toho, že ho přesto mohu pozná-
 vat a žasnout nad jeho dobrotou,
 láskou a velikostí.

Ačkoliv je mým plánem nabízet
 čtenářům spíše krátké články a na
 menším prostoru než dosud, přece
 jsem neodolal a zařadil do tohoto
 čísla článek bratra Reese s názvem
*Když se evangelikální církve stává sek-
 tou*. Věřím, že Pán má pro všechno
 svůj čas a tak i několikaleté čekání
 na autorův souhlas k vydání článku
 v češtině mělo jistě svůj smysl.

Kéž vám četba tohoto čísla při-
 nese mnoho užitku i potěšení, ra-
 dosti i povzbuzení k následování
 našeho Pána Ježíše Krista.

Jaroslav Kernal

NYNĚJŠÍ SOUŽENÍ

Jan Želivský (1380–1422)

Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. (Ř 8,18)

Hle, co nám píše pravý bojovník Ježíše Krista Pavel, jenž pro jméno Ježíšovo vytrpěl mnohé strasti, v míře snad větší, než jiní po Ježíši Kristu. Mluví, maje na paměti odměnu za strasti tohoto pocestného života. Můžeme mu spolehlivě věřit, jako muži, jenž zakusil strážně i slávu. Proto praví: Tak zato mám, že nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávě, která se má zjevit na nás. Neboť kdyby člověk zakusil všechna muka nashromážděná od počátku světa až do jeho skonání, ještě by proto nebyl hoden budoucí slávy, kdyby mu nebylo přítomno velké milosrdenství Boží. Člověk nesmí uhýbat utrpením tohoto času, nýbrž vzhledem k budoucí slávě je snášet, ježto mezi konečným a nekonečným není přímá úměra. Utrpení Kristovo a jeho učedníků již skončilo, skončilo utrpení apoštolů, mučedníků a všech svatých ... Nicméně i dnes věrní lkají, když vidí, jak veliké bezpráví se děje Pánu Bohu a jak se prodlužuje jejich přítomná bída a oddaluje věčná sláva.

Běda mi, musím dlít jako host v Mešeku, pobývat při stanech Kédarců! (Ž 120,5).

Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří? (Ž 42,3)?

*Výňatek z kázání z 9. června 1419. Přeložil Amedeo Molnár.
Vydal Kalich pod názvem Výzva Jana Želivského v r. 1954.*

OČIŠŤOVÁNÍ VE ZKOUŠKÁCH

Jakoubek ze Stříbra (1371–1429)

„Potom jsem měl vidění: Hle, dveře do nebe otevřené...“ (Zj 4,1nn)

Tady začíná druhé vidění. To první zjevení bylo o nápravě hříchů všech křesťanských církví, nejen minulých, ale i současných, tedy těch, které jsou dnes. Bylo to o nápravě andělského úřadu pastýřů. Toto druhé vidění je o dokonalejších a větších věcech. A správně toto druhé vidění následuje první. Proto se toto druhé vidění týká těch, kteří byli očištěni od svých hříchů. Ti jsou způsobilí porozumět i tomu druhému vidění, neboť se již obrátili k Bohu a byli zkrušeni kvůli svým hříchům. Těm bývá dáno, aby prospívali v moudrosti a přijímali hutnější pokrm. Proto nejsme hodni dosáhnout dokonalé moudrosti, než skrze první vidění.

Ale ještě nedošlo k úplnému očištění od hříchů, proto ještě nemůžeme vidět ty věci, které se týkají budoucího spasení, o to víc, pokud nečiníme pokání a neodvracíme se od hříchů. A to se týká především hříchů vlažnosti, pokrytectví, duchovní pýchy a lenosti v dobrých skutcích. Pán už dříve napomínal křesťany, že když nebudou činit pokání, že je navštíví svým soudem. Když budou činit pokání, zaslibuje jim odměnu, totiž to, že budou spolu s ním kralovat, že dostanou bílý kamének atd. Proto když nás trápí ranami nebo nás často švihá svým Slovem a my neměníme svůj způsob života, jsou všechny naše skutky nečisté, stejně jako byla po určitý čas nečistá žena, která porodila. A je zjevné, že duše, která sice činí dobré skutky, ale zůstává ve své nečistotě, by mohla, kdyby chtěla, toto poskvrnění spatřit. Ovšem některým duším není platná ani zpověď, protože setrvávají ve své nečistotě, jako je utrhaní, pokrytectví, pýcha atd. protože jsou hluboko ve svém srdci obrácené do sebe. A jiným pak k očištění nestačí ani týden, totiž celý zdejší život, budou se muset očišťovat v dalším týdnu.

A protože jsme plní nečistoty, nejsme hodní poznávat větší věci. A kdyby se chtěl nezpůsobilý člověk všetečně vztahovat po těch dokonalejších věcech, měl by se být, aby nepadl. Kdyby se dobytče dotklo

té hory, bude ukamenováno (Ex 19,12–13). Tito nezpůsobili, v duši nečistí, kteří se vztahují po nebeských věcech, padají nakonec hlouběji a s větším břemenem, do větší temnoty a horšího pokrytectví. Proto měl Jan první vidění, které bylo o strašlivém Synu, jehož oči jsou jako plamen ohně (Zj 2,18), tedy o tom, jak hrozný soud dopadne na ty, kdo nečiní pokání. Vždyť říká: „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete“ (Lk 13,3–43). Proto máme své srdce připravit tím prvním viděním a očistit se, abychom byli hodni zabývat se většími věcmi. Proto nás napomíná svým Duchem a Slovem, abychom všichni viděli, jací jsme a činili jsme pokání. Ale když na to nedbáme, budou na nás dopadat jeho další soudy. A zvláště bude navštěvovat a očišťovat pastýře, jak o tom mluví Malachiáš: „Pročistí syny Léviho a přetaví je“ (Mal 3,3). Proto v takovém případě ještě ucítíme rány Páně, ale kdybychom všichni činili pokání, zjevil by nám svou moudrost. Dělá to proto, abychom byli blahoslavení: „Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha“ (Mt 5,8).

A dokonce to musí takto jednat, abychom byli nejprve chudí duchem, Boží synové, aby to v nás vzbudilo touhu po nebeských věcech, k životu, který je před námi. Jak říká: „Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni“ (Mt 5,6). Ti spatří nebeské věci, božské a tajné a ti je budou okoušet.

Proto nyní pročištěje lid Boží Slovem a soudem. A jestli bude pročištěvat ještě víc, máme očekávat ještě více potěšení a osvětlení. Protože však také ještě panuje mnoho hříchu ve všech částech společnosti, máme se bát velikého Božího soudu. A pokud ti to tak připadá, postav se před ně všechny a oznam jim jejich nedostatky.

DVA RADIKÁLOVÉ

Jaroslav Kernal

Do úvodu tohoto čísla jsem vložil dva úryvky za kázání od dvou českých radikálů, Jana Želivského (1380–1422) a Jakoubka ze Stříbra (1371–1429). Byli to oba kněží a kazatelé, současníci, Pražané, radikálové, bratři v Kristu, i když nakonec stáli proti sobě jako nepřátelé, neboť Jakoubek ze Stříbra stál za předvoláním Jana Želivského před městskou radu, která ho ještě v tu hodinu odsoudila k smrti a bez okolků ho nechala popravit.

Jan byl výmluvným kazatelem a svým kázáním dokázal pohnout davem, takže se snadno stal „hlasem lidu“. Mezi lety 1418–1422 byl několikrát vůdcem pražského lidu, který rád poslouchal Janovy důrazy na sociální spravedlnost. Byl také neúspěšným vojevůdcem, když bylo vojsko Pražanů pod jeho vedením rozprášeno u Mostu (1421).

Jakoubek i Jan následovali učení Matěje z Janova a kladli velký důraz na chudobu kněží, na církve bez světské okázalosti a oba navazovali na Husa a jeho důraz na Boží slovo.

Univerzitní mistr Jakoubek ze Stříbra patřil k blízkým přátelům Jana Husa. Podle dobového svědectví spolu studovali a bydleli společně na koleji. Byl mezi českými kazateli prvním, kdo začal prosazovat kalich pro laiky při Večeři Páně. Tento radikální krok, jímž se česká církev vzepřela totalitě Říma, dovedl až do praxe, když koncem října 1414 (v té době byl Hus v Kostnici) podnítil kněze Jana z Hradce, aby v kostele u svatého Martina ve zdi nedaleko Betlémské kaple uvedl kalich do praxe. Jakoubkův důraz na kalich našel své místo mezi Čtyřmi pražskými artikuly (přijímání podobojí, svobodné kázání Božího slova, zákaz světského panování kněží a trestání smrtelných hříchů), jejichž byl Jakoubek hlavním autorem. Je zván teologem husitského hnutí. Byl významnou postavou a sehrál důležitou roli v řadě jednání mezi husitskými svazy. I když se v mnoha názorech shodoval s radikálními tábority, vystupoval vždy za umírněné Pražany a v řadě sporů a hádek byl tím, kdo znesvářené strany dovedl smířit a pomohl jim najít jednotu.

Na rozdíl od Jakoubka patřil Jan Želivský k radikálnímu křídlu husitského hnutí. Jeho radikální důrazy nenacházely mnoho ohlasu mezi pražskými měšťany, ale pražská chudina Jana milovala. Jako bývalý mnich dobře znal mnišský způsob života, který ostře kontrastoval s bídou širokých vrstev poddaných na venkově nebo městské chudiny. Tyto zkušenosti byly motorem jeho kázání a magnetem, který mnohé přitahoval. V kázání z dubna 1419 říká: „Vy, bratři, dobře víte, jak se nyní rozšířilo slovo Páně po celých Čechách a po Moravě, i jak na ně přední kněží žalují u králů a knížat, když říkají: „Tito lidé bouří prostý lid, začali v Praze, a přicházejí až sem, totiž až ke kurii římské nebo až do Kostnice anebo do Uher.“ Želivský byl horlivý kazatel Božího slova a dobře si uvědomoval jeho moc měnit lidské životy i celou společnost.

Ale podobně jako Jakoubek byl i Jan mužem své doby a stejně jako Jakoubek neváhal volat rameno světské moci k nápravě věcí duchovních. Ani jeden z nich nebyl pacifista. Jan se dokonce v jednu chvíli postavil do čela husitského vojska. Jakoubek v čele vojska nikdy nestanul a dokonce zpočátku pochyboval o tom, zda je správné bránit se s mečem v ruce. Nakonec ho argumenty z Božího slova přesvědčily nejenom o tom, že křesťan může bránit svou rodinu, svůj domov i svou zem se zbraní v ruce, ale že se zbraní v ruce je možné (nikoliv nutné) bránit i Boží slovo (nikoli ho však takto šířit).

Podobně jako Janu Husovi i těmito dvěma kněžím zazářilo světlo Božího slova a neomylně je začalo vyvádět z temnoty středověkého katolicismu a přitahovat je stále blíže k Pánu Ježíši Kristu. Jistě bychom našli celou řadu věcí, v nichž bychom se s nimi neshodli, ale jejich láska ke Kristu a touha věrně a svobodně zvěstovat Boží slovo v jazyce lidí, kteří ho poslouchají, nás staví na palubu jedné lodi. Tito věrní kazatelé a teologové jen lehce vyhlédli z temnoty, do níž v jejich době bylo ponořeno evangelium Pána Ježíše Krista, přesto však mají své trvalé místo na Siónu české církve.

Oba muži měli své místo v Božím plánu v naší zemi. Oba byli kazatelé, kteří vykládali Boží slovo. Oba patří k těm, na které dnes již málokdo v našem národě vzpomene. Nejenom jejich dílo, ale i jejich jména upadla do zapomnění. Oba se zasloužili o šíření Božího slova a stali se těmi, kdo nás předcházeli ve víře. Jaké požehnání by tato země mohla

zakoušet, kdyby zde byli teologové ochotní postavit na Boží slovo a ne na tradici, stát neochvějně a nepohnutelně jako Jakoubek ze Stříbra. Kolik proměněných životů bychom mohli vidět, kdyby zde byli horliví a radikální kazatelé, kteří používají meč Ducha správně a netupí ho lidskou falší a chytráctvím, kteří jsou ochotní pevně stát na svých přesvědčeních jako Jan Želivský. Kéž by Bůh vzbudil novou generaci takových teologů a kazatelů, kteří nebudou unášeni závany světa ani větry kdejakého učení, ale budou prosazovat svobodné kázání Božího slova.

Žijeme v době, kdy dochází k omezování svobody slova a to se týká také Božího slova. Na sever od nás, ve Finsku, už několikátým rokem probíhá soud s bývalou ministryní vnitra a vyznávající křesťankou kvůli tomu, že na sociálních sítích ocitovala část první kapitoly listu Římanům, kde se mluví o Božím soudu a lidské zvrácenosti, v níž Bůh nechává hříšníky, kteří vzdorují pravdě. Dokonce i v naší zemi padly v tomto roce rozsudky za to, co lidé řekli. Zdá se, že je jenom otázkou času, kdy dojde i na Boží slovo. Zdalipak zde budou lidé, kteří budou ochotní nést svou kůži na trh kvůli tomu, co čtou v Písmu. Vždyť už dnes některými denominacemi hýbe samotná otázka toho, zda bychom měli označovat jako hřích to, co Bible označuje jako hřích.

Kéž by nám Pán vzbudil nové svědky, nové radikály, kteří se budou tak pevně držet Božího slova, všech jeho zaslíbení a především toho, který tato zaslíbení dal, Pána Ježíše Krista, že budou ochotni postavit se proti všem, kteří se Božím slovu vzpírají, proti všemu modlářství dnešního náboženství materialismu a konzumu, proti všem zvrácenostem, jimiž ďábel dnešní svět oblažuje a mámí.

BOŽÍ LOUTKY

Jan Karafiát

To však neřekl sám ze sebe, ale jako velekněz toho roku vyřkl proroctví, že Ježíš má zemřít za národ, a nejenom za národ, ale také proto, aby rozptýlené děti Boží shromáždil v jedno. (J 11,51–52)

Kdože to neřekl sám od sebe a co že řekl ten, který tu mluví? To je Kaifáš, nejvyšší kněz nebo biskup, ale veskrze světský člověk. A co řekl? Že by bylo dobré, aby zahynul ten člověk a nezahynul celý národ. Tento světský člověk že by prorokoval? Dá mu to jeho kněžství něco zvláštního? Nic mu nedá, ale když se Pánu Bohu zlíbí, tak bude mluvit jako prorok a nemá ani tušení, jakou hlubokou pravdu říká. Všichni jste jako loutky před Pánem Bohem, které on sám řídí neviditelným drátkem; figurky jste na šachovnici! Nevíte, že konáte jeho vůli a konáte jeho vůli. Tak se to má v tvém životě. Když pochopíte, tak se potěšíte.

Co vidím v našem textu, dělím si na čtvero částí.

I. Dokud se neobrátím, je celý svět hádankou a nepřeknou hádankou

Tak každému z vás bez obrácení bude všechno nejasné a spletené, ale obrátit se můžeme všichni. Představte si veliký stroj plný koleček, všechno se to točí a hučí a já a ty jsme z těch posledních koleček ta nejmenší a teď se začnu ptát, co znamená ten stroj? Nu, odpovězte si sami, co asi takové kolečko pochopí? Dříve otevřete zavřený zámek bez klíče, než pochopíte toto. Ale tu je ten, který řídí stroj, ten rozumí všemu; tak se to má se světem, vy tu jste kolečko, a musíte se točit, chtěj nebo nechtěj. Ten nebeský Mistr by se mohl k tobě sklonit a vykládat a ty bys pochopil, ale on to nedělá. On tě začne obracet. A když mi chce tu velkou milost prokázat, obrátí mne. Dotkne se mne svým svatým Duchem

a poslouží k tomu, abych poznal sebe. Vy jste se až dosud znali jen tak dalece, jak dalece jste se mohli srovnávat s druhými lidmi. Jiné poznání jste zatím neměli. Není divu, že jste vždycky byli u sebe velmi velicí. Ale když se skloní ke mně on, tu vidím tu Boží míru a tu mne začne obcházet hrůza a úzkost. Ale je to milost, to je z něho, to je proto, aby vám zjevil sebe, když vám zjevil, jací jste vy. On má s vámi své plány. On si tě chce upravit, aby s tebou měl na světě krásnější obecenství, než měl s Adamem. Když vytvořil ráj, stalo se to jeho pouhým slovem. Ale vy ho budete něco stát. Musí přijít ve vašem těle a ponese váš hřích a mlčí a mlčí a trpí a trpí. Umírá na dřevě kříže. On ti to dá, abys to sám poznal, že jeho krev očisťuje ode všeho hříchu. A bude mít s tebou obecenství; vy jste jeho přítel! A teď vás má na to, aby vás vedl svým svatým Duchem. Máte Pána Boha rádi a lidi rádi. Vy jste jeho.

II. Představte si, že jste to všichni poznali

Teď se budete na svět dívat jinak. On všechno přemoudře a předivně vytvořil, ovšem ne proto, abyste vy, světšší lidé provedli na světě to své, ale udělal to tak, aby skrze vás ať chcete nebo nechcete, prováděl své.

On si to usmyslel od počátku a tak to provádí. On má od věků všechno promyšlené a krásně to provádí. Vidíte tu Boží promyšlenost, ve všem jsou Boží plány, které tu byly dříve, než tu byly ty věci; ve své mysli měl hotové všechno. Než řekl: „Budiž světlo“, věděl, jaké to bude mít následky. Viděl, když tvořil svět, Kaifáše, viděl i tebe. Představte si naši učebnici nejučenějších škol; zásad a pravd je v nich plno, nu, možná, že je tam i plno chyb. Ale představte si učebnici logiky. To jsou Boží zákony! Vy jste to odkoukali od Pána Boha, jenže Pána Boha nejsou žádné chyby. Ten svrchovaný rozum má všechno promyšlené. A určil čas. Za 24 hodin budete tam, kde jste byli. Za 365 dní tam, kde jste byli před rokem, a všechno jde na minutu. Když určil čas, určil i všechnu historii světa a znal od věků celou tvou historii, a jinak to nemohlo být. Otevřete si Žalm 119,90–91: „Z pokolení do pokolení trvá tvá věrnost, upevnil jsi zemi a ta stojí. Podle tvých soudů vše stojí dodnes, to všechno jsou tvoji služebníci.“ Ti staří to vše již věděli. Co se děje, všechno jsou jeho sluhové: i vichřice i ten sníh; všechno vykonává jeho rozkazy.

A vám by se zdálo, že je to jen v mrtvé přírodě, ale ono to je i v přírodě živé. Nic se neboj, že ta bylinka zaspí. A tak všichni živočichové: „I čáp na nebi zná svůj čas, hrdlička, vlaštovka a jeřáb dodržují čas svého přletu“, praví Jeremjáš 8,7. Bude-li nějaká odchylka, bude mít svou příčinu, a když si připomenete, co se zvláštního povídá o živočiších, to má své příčiny. Když lev čeká, aby toho neposlušného proroka zardousil, a když ten žralok čeká, aby pozřel Jonáše, to není náhoda. A když krkavci dávají pozor, kde má řezník a pekař své stanoviště a když nedává pozor, vezmou mu to a donesou Eliášovi – to není náhodou. A tak tvůj život, jak to máš kolem sebe, ať je to šťastné nebo nešťastné, to je všechno jeho dílo. A ty řekneš: Já to nevidím! Ale jsi už obrácený? Jestli nejsi obrácený, pak to nevidíš.

III. Bůh jedná skrze Kaifáše

Ano, když je tu takový nešlechetník, takový Kaifáš, copak se může v jeho nešlechetnosti zjevit ta předivná Boží šlechetnost? Tu máte pravdu, tady opravdu nešlechetník je, provádí své nešlechetnosti, protože je tělesný, ale pořád té tělesnosti vidím málo. Proč? Protože jsem sám tělesný, a když mi přibývá tělesnosti, neznamená to, že by mi přibývalo světla v duchovních věcech!

Skutky tělesnosti v sobě nenesou žádné porozumění Božím věcem, a začnou se vám protivit. Když se setkáte s dílem Ducha svatého, tak k tomu máte nechuť. A teď již chtějí, aby se světský nejmenoval světský! Ano, tak se to má. Porozumění pro Boží věci ubude, až konečně ten Kaifáš řekne: „To světlo nám překáží.“ Když vykonal to, co měl, se mrákoty, aby se v nich zjevila Boží šlechetnost. Jednou budeme v nebi a uvidíme tam Boží svatost a lásku, a nebude tam žádná neláska. Ale musíme doznat, že při své nynější logice tomu nerozumíme. Já vidím tu Boží svatost, jen když vidím tu hroznou nesvatost. Světlo se ukázalo v mrákotě. „Je tedy světlo závislé na mrákotě?“ Nu, jestli je pro to tohle ten pravý výraz, já nevím, ale že může to správně postihnout, o tom není pochyb. Takové to je. Pilát říká: „Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám moc tě propustit, a mám moc tě ukřižovat?“ A Pán Ježíš odpovídá: „O tom nic nevím! Tak se to má! Já vím jen to, že jsi zde kvůli tomu, abys vykonal to, co je usouzeno v Boží radě.“

Oni si mysleli: „Jeruzalém je náš!“ Ale ne, ten je pro celý svět. Půjdete do celého světa a budete kázat po celém světě a Jeruzalém se ztratí. On to jasně kázal: „Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést.“

A nyní to čtvrté:

IV. Vždycky konáte Boží vůli

Vy musíte konat Boží vůli, i když nechcete! A teď si představte, že máte Pána Boha rádi a proto konáte jeho vůli. Budete mít více světla než Kaifáš a více radosti. Když oni musí poslouchat i když nechtějí, jak vám musí být, když chcete? Důvěřujete mu, a to se mu líbí. Teď si přejete konat jeho vůli, to je na světě to nejlepší! Nemůžete udělat nic moudřejšího, když činíte jeho vůli. Když malé dítě poslouchá, to je hluboká moudrost.

To je teď to, co si ty přeješ a když se Pána Boha bojíš, rozumíš tomu tak, že si to přeje také on. Není to proti jeho vůli, nýbrž podle jeho srdce.

Ale to, co pro tebe připravil, protože ti přeje, je tu také. Mohou přijít lidé a porušit a zvrátit všechno, co ty si přeješ, ale to není pro tvé neštěstí. Když je možné, aby to zvrátili, pak to nemůže být to nejlepší.

Ale co ti připravil on, proti tomu nikdo nesvede nic. On prosadí své. Chcete na hřeb, který zatloukáte do zdi, pověsit to své, ale když tam bude ten hřeb, Pán Bůh na něj posadí to své. A když řeknete, že to nevidíte, pak tvé obrácení nemusí být dokonalé.

A proto, abych já byl vždy u něj jako jeho dítě a nezarmucoval Ducha svatého, nebál se a neradil se s žádným světským člověkem a nedomlouval! Těm, kteří ho milují, všechny věci napomáhají k dobrému. Vy jste loutky, pohybované tak, aby došlo na to, co pro svět připravil a aby zjevil svou slávu. „To však neřekl sám ze sebe, ale jako velekněz toho roku vyřkl proroctví, že Ježíš má zemřít za národ, a nejenom za národ, ale také proto, aby rozptýlené děti Boží shromáždil v jedno.“ Amen.

Kázáno 13. února 1910.

ZTROSKOTANCI VE VÍŘE

Jaroslav Kernal

... zachoval si víru i dobré svědomí, jímž někteří lidé pohrdli a tak ztroskotali ve víře. Patří k nim Hymenaios a Alexandr, které jsem vydal satanu, aby se odnaučili rouhat. (1Tm 1,19–20)

Pavel povzbuzuje Timotea tím, že mu ukazuje, jak sám jednal s těmi, kteří selhali ve víře, kteří se odvrátili od pravdy a učili falešné věci. Druhá polovina devatenáctého a dvacátý verš nám ukazují vývoj hříchu, genezi hříchu – popisují, co se děje v člověku a s člověkem a tak nám ukazují, na co si musíme sami dávat dobrý pozor a kam musíme napřít své úsilí v boji víry. Jsou tady tři kroky, které vedou k odhalení nevíry uprostřed Božího lidu. Jsou tady dva lidé, o nichž toho mnoho nevíme, jejich jména se možná opakují v druhém listu Timoteovi, ale nemůžeme si tím stoprocentně jistí, ale není podstatné, jestli blíže známe tyto lidi – důležité je, co se z jejich odpadnutí můžeme naučit. To první, co u nich vidíme, je:

Pohrdli dobrým svědomím

Všimněte si, že když mluvíme o Hymenaiovi a Alexandrovi, tak v devatenáctém verši ještě nejsou na scéně. V devatenáctém verši Pavel mluví o mnohem větší skupině lidí – jsou to lidé, kteří pohrdli dobrým svědomím. Jsou to lidé, kteří byli v církvi, kteří vypadali jako křesťané, kteří vyznávali Krista, kteří rostli, ale... jakoby najednou se něco v jejich životech stalo: pohrdli dobrým svědomím. Pavel připomíná podobné lidi v listu Filipským:

Neboť mnozí, o nichž jsem vám často říkal a nyní to s pláčem opakuji, žijí jako nepřátelé Kristova kříže; jejich koncem je zahynutí, jejich bohem břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přízemně. (Fp 3,18–19)

Tady je něco, co přichází skoro nepozorovaně, co se pomalu a postupně vkrádá do života člověka, něco, co začíná drolit a podemílat dobré svědomí. Obvykle není na začátku něco velkého – i v našem textu je rouhání až na konci, je až výsledným projevem, který má své kořeny hluboko v neznovuzrozeném srdci člověka. To srdce sice chvíli – a mohlo jít i o celé dlouhé roky – na povrch vypadalo dobře, ale potom se ukázalo, že je to srdce falešné. Přišel malý kompromis – a kompromis to je narušení dobrého svědomí. Víím, že bych to dělat neměl, víím, že se to Bohu nelíbí, víím, že to je hřích, ale... Najdeme desítky a stovky takových „ale“ ve svých vlastních životech! Malý kompromis, „malý“ hřích, který je tak malý, že ho ani nepotřebujeme vyznávat, malý problém, který je tak malý, že ho nepotřebujeme ve svém životě řešit a místo toho najdeme spoustu dobrých důvodů – dokonce i biblických důvodů – proč to řešit nemusíme... Malý kompromis, který ničí dobré svědomí. Jestliže neobnovujeme své smýšlení Božím slovem, jestliže nevyznáváme své hříchy Bohu a neprosíme o odpuštění, potom tento malý kompromis povede k pohrdnutí dobrým svědomím. Cesta na toto místo může trvat velmi dlouho, může být velmi pomalá, ale odtud už se ubírá velmi rychle:

Tak ztroskotali ve víře

Otočte se mnou do čtvrté kapitoly:

Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí. (1Tm 4,1–2)

Pohrdli dobrým svědomím a tak ztroskotali ve víře. Pohrdli dobrým svědomím, takže nakonec zapřeli víru. Možná dlouho dobu byla jejich víra pokrytecká, ale nakonec se ukázalo, že pohrdli dobrým svědomím a odpadli od víry. Jejich srdce nikdy nebylo zakotvené v pravdě, jejich svědomí nikdy nebylo očištěné od mrtvých skutků (Žd 10,22). Jsou to lidé, kteří ztroskotali ve víře. Takovými lidmi byli Hymenaios a Alexandr. Možná se jednalo o starší efezského sboru, protože je mezi mnoha dalšími Pavel jmenuje jménem. Rozhodně to

byli lidé, kteří byli známí – a znal je i Timoteus. Pohrdání dobrým svědomím je dovedlo k tomu, že ztroskotali ve víře a:

Stali se rouhači

Místo aby oslavovali Krista a vyvyšovali ho, rouhali se mu. Možná tím, že používali Krista jako prostředek pro své obohacení, jak o tom mluví Pavel:

Jestliže někdo učí něco jiného a nedrží se zdravých slov našeho Pána Ježíše Krista a učení pravé zbožnosti, je nadutý, ničemu nerozumí a jen si libuje ve sporech a slovních potyčkách. Z toho vzniká závist, svár, urážky, podezřívání, ustavičné hádky lidí, kteří mají zvrácenou mysl a jsou zbaveni pravdy, a zbožnost pokládají za prostředek k obohacení. (1Tm 6,3–5)

To je rouhání! Falešné učení o Kristu – to je rouhání. Převrácení milosti v nezřízenost – to je rouhání. Přinášení rozporů, rozkolů a hádek do Kristovy církve, to je rouhání se Kristu. V tom nejširším slova smyslu – cokoliv se nepodřizuje Kristu, je rouháním.

Jak máme naložit s takovými lidmi? Pavel to říká: Vydal jsem je satanu! Co to znamená? Velmi jednoduše to znamená vyloučit takového člověka z Božího lidu. Ukažte mu, že k vám nepatří (2Te 3,14). Odstraňte zlo ze svého středu (1K 5,2). Ale cílem není „jenom“ zřeknout se takového člověka – cílem je náprava:

... vydejte toho člověka satanu ke zkáze těla, aby duch mohl být zachráněn v den Páně. (1K 5,5)

To je důvod, proč v církvi musíme vykonávat kázeň, proč se musíme napomínat navzájem – a pokud se objeví někdo, kdo se nechce zříct svých hříchů, kdo nechce žít podle naučení Boží slova, máme mu ukázat, že k nám nepatří. Pokud je to někdo, kdo do té doby žil řádně jako křesťan, máme to dělat s nadějí, že bude naším důsledným a laskavým jednáním zahanben a povede ho to k pokání. A to musí být cílem našeho jednání. To bylo také Pavlovým cílem – aby se odnaučili rouhat, tedy aby se vrátili zpátky na cestu pravdy, ke zbožnosti, k lásce ke Kristu a ke svatým.

Bratří moji, zbloudí-li kdo od pravdy a druhý ho přivede nazpět, vězte, že ten, kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů. (Jk 5,19–20)

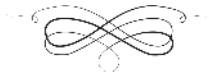
Bratří, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehł pokušení. Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. (Ga 6,1–2)

Proto tak moc potřebujeme evangelium, proto si musíme připomínat, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. A vždycky musíme mít na paměti totéž, co dodává Pavel – já k nim patřím na prvním místě. Ale došel jsem slitování... Milování, bojujte dobrý boj víry, vzepřete se ďáblu, aby utekl, vzepřete se pokušení, nedovolte kompromisu, aby poskvřnil vaše očištěné svědomí. Jděte ke Kristu a svou sílu hledejte u něj, v jeho veliké moci.

A ten kvas je totožný se špatným učením. Proto se praví u Lukáše 12,1: „Mějte se na pozoru před kvasem farizeů, to jest před pokrytectvím.“ Jestliže již za časů apoštolských byli dny zlé (Ef 5, 6), oč horší dni jsou dnes za času Antikristova. Tenkrát dávno byli mezi Korintskými falešní apoštolové, kteří kazili obecenství po poznané pravdě. Podobně i u nás vyšli falešní proroci jako Kardinál se svou družinou a v Polsku Pálež, Mařík a ti, kdo v Čechách zrazují mladé i staré od přijímání pod obojí způsobou a pokryteckým svým kvasem způsobili mnoho zlého, bažíce po cti a obhajující své tradice.

Jan Želivský, z kázání z 14. dubna 1419.

KDYŽ SE EVANGELIKÁLNÍ CÍRKEV STÁVÁ SEKTOU

Stephen Rees

Před chvílí jsem dostal smutný e-mail od přítele. Mnoho let obětavě slouží jako pastor v malé evangelikální církvi.

Jeho osmnáctiletý syn nedávno odešel z domova na univerzitu a navštěvoval sbor v univerzitním městě. Byl velmi rychle přijat mezi členy a zdálo se, že je nadšen tím, co tam našel. Můj přítel však byl znepokojen. Popisoval, jak se jeho syn změnil, jak přestal komunikovat a jak se začal odmítavě stavět k církvi, ve které vyrůstal. Jako by jeho otec zřejmě reformované víře příliš nerozuměl, zatímco církvev, kterou nyní navštěvoval, byla „tou pravou reformovanou církví“.

Tento mladý muž napsal některým mladším členům své domovské církve, aby jim vysvětlil, že církvev, kterou navštěvují, neucí podle Bible, a proto nepřináší mnoho ovoce.

Jeho důvěra ve vyhraněné učení nové církve byla bezmezná. Na každou otázku odpovídal stejně. Jednoduše citoval slova jednoho z členů týmu vedoucích: muže známého jako teologa s velkými schopnostmi a charismatem. Nebo pokud si nebyl jistý odpovědí, odešel pryč, poradil se s tímto vedoucím a pak podal zprávu o tom, jak zní oficiální stanovisko.

Podle všeho mu bylo doporučeno, aby se odpoutal od své rodiny a své domovské církve. A dal jasně najevo, že bude doma co nejméně: církvev, kterou nyní navštěvuje, je jeho skutečným domovem. Můj přítel svůj dopis zakončil slovy, že vliv, který měla tato církvev - a zejména její vedoucí - na jeho syna, byl „téměř sektářský“.

Co tím myslel? Hned jsem pochopil, co tím myslel. A po rozhovorech s dalšími pastory, kteří měli s touto církví co do činění, chápu, proč označil její vliv na svého syna za sektářský.

Co máme na mysli, když mluvíme o „sektě“? Musíme být opatrní, protože toto slovo má několik různých významů. Uvedu tři z nich.

Co je to sekta? Definice 1.

Za prvé, tento termín lze jednoduše použít pro označení náboženského systému, který vyznává určitá skupina nebo je praktikován na nějakém konkrétním místě. Bibličtí učenci toto slovo často používají právě v tomto smyslu. V biblickém slovníku tak můžeme najít odkaz na „jeruzalémskou sektu“. To neznamená nic více než „způsob uctívání, který se praktikuje v Jeruzalémě“. Když autoři používají toto slovo v tomto smyslu, nevyjadřují se k tomu, zda byl tento kult založen na pravdě, nebo na omylu. Jednoduše používají slovo „sekta“ jako neutrální výraz pro jakýkoli systém uctívání.

Co je to sekta? Definice 2.

Za druhé, slovo sekta je často používáno – zejména evangelikálními křesťany – pro označení organizovaných skupin, které se oddělily od hlavních církví a zastávají heretické nauky. Tak jsem toto slovo obvykle slyšel, když jsem vyrůstal. Když křesťané mluvili o „sektách“, měli na mysli skupiny jako Společnost Strážná věž (tj. svědky Jehovovy) nebo „Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů“ (tj. mormony) nebo „Církev sjednocení“ (tj. moonisty).

Tyto skupiny byly označeny za „sekty“, protože se označují za křesťanské, ale popírají základní křesťanské učení. Všechny tři skupiny, které jsem právě vyjmenoval, popírají biblické učení o Trojici a Kristově božství. Všechny popírají spasení pouhou vírou v Krista. Všechny kladou vedle Bible nebo místo ní jiné spisy.

Mormoni mají Knihu Mormon, moonisté mají spisy Sun Myung Moona (zejména knihu Božský princip). Svědkové Jehovovi říkají, že jediné Bible má autoritu, ale dodávají, že nikdo jí nemůže správně porozumět bez pomoci jejich vlastních publikací.

Když můj přítel napsal, že církev, kterou navštěvuje jeho syn, je „sektářská“, myslel tím, že stejně jako tyto skupiny učí heretické učení? Ne, to vůbec ne. Jak jsem již řekl, tato církev se pevně drží všech velkých

evangelikálních doktrín a jasně je hlásá. Můj přítel to uznává. Ne, on použil slovo „sekta“ v tom třetím významu.

Co je to sekta? Definice 3.

Jeden autor shrnuje třetí význam slova „sekta“ takto: „Skupina nebo hnutí (často náboženského charakteru), které vyžaduje, aby se jeho stoupenci zcela podřídili jeho vůdcům/učitelům, a která používá manipulativní techniky k přesvědčování a ovládnutí svých členů.“

Když používáme slovo „sekta“ v tomto smyslu, nejde o to, jakým způsobem skupina uctívá Boha nebo zda jsou její názory ortodoxní. Jde o to, jak se skupina chová: co se od jejích členů očekává a jak se skupina ke svým členům staví. A právě v tomto smyslu používal můj přítel toto slovo. Naznačoval, že ačkoli církev ABC uctívá Boha biblickým způsobem a její učení je správné, způsob, jakým ovlivňuje a ovládá své členy, je nebezpečný.

No, já bych tu církev chtěl navštívit a dlouze si promluvit s jejími vedoucími a členy, než bych posoudil, zda má můj přítel pravdu. Ale jednou věcí jsem si jistý. Existují evangelikální církve, dokonce i reformované, které jsou v tomto třetím smyslu sektářské. Když se podíváte na způsob jejich fungování, odpovídají tomuto popisu až příliš dobře.

Jaké jsou znaky církve, která se stává sektou? Uvedu jich šest. Nemusí se vyskytovat všechny dohromady. Když však uvidíte, že se některá z těchto tendencí rozvíjí, je jasné, že daná církev směřuje k sektářství.

1. Neomylný vedoucí (neomylní vedoucí)

Jedním z nejzřetelnějších znaků sekty je, že vůdci jsou považováni za neomylné. Od každého člena se očekává, že je bude bez otázek následovat. To samozřejmě platí pro mnoho heretických skupin. Tak například Svědky Jehovovy vede skupina mužů (v současnosti jich je osm) se sídlem ve Warwicku ve státě New York. Ti píší nebo dohlížejí na psaní všech publikací Strážné věže. Cokoli tento „řídící orgán“ napíše, musí být přijato všemi svědky Jehovovými na celém světě. Když vedoucí učili, že se Kristus vrátí v roce 1914, každý svědek s tím musel

souhlasit. Když na to změnili názor, každý svědek byl povinen se jím řídit. Když řekli, že transfuze krve jsou zakázány, každý svědek musí toto nařízení přijmout. Pokud na tuto otázku změní názor, každý svědek se musí přizpůsobit novému předpisu.

Ve většině sekt jsou vedoucí viditelnější, než jak je to u Svědků Jehovových. Často je to spíše jeden významný vedoucí než celá skupina. Vedoucí sekt jsou obvykle muži s velmi silnou osobností, někdy s téměř hypnotickou schopností ovládat své následovníky. Jim Jones byl nezpochybnitelným vůdcem „Chrámů lidu“ – sekty, kterou založil v roce 1955. Spolu s 9000 stoupenci se přestěhoval do Guyany. Dne 19. listopadu 1978 nařídil celé komunitě spáchat sebevraždu. Na jeho příkaz zemřelo 918 lidí včetně 276 dětí. Když to řekl, musí to být správné.

Každý evangelikální křesťan vám řekne, že jedině Bible je neomylná. Ježíš varoval své učedníky před tím, aby považovali jakéhokoli člověka za neomylného nebo aby mu bezvýhradně důvěřovali a následovali ho.

Vy však si nedávejte říkat ‚Mistře‘: Jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚Otec‘: Jediný je váš Otec, ten nebeský. Ani si nedávejte říkat ‚Učiteli‘: Váš učitel je jeden, Kristus. (Mt 23,8–10)

Bible je jedinou autoritou, které můžeme zcela důvěřovat. Každý vůdce nebo skupina vůdců se mohou mýlit.

Ačkoli všichni můžeme tvrdit, že je to pravda, je strašně snadné, aby církve – nebo skupina církví – začala svým vedoucím poskytovat takovou oddanost a důvěru, jaká by měla být věnována pouze Kristu a jeho Slovu.

Jeden můj přítel navštívil konferenci v USA, kterou pořádala církev se známým pastorem, který je uznáván jako vynikající učitel Bible. Byl ohromen, když ve vstupní hale našel velkou sochu onoho pastora. Zjistil, že každá kniha na knižním pultu byla napsána tímto pastorem. A když na konferenci mluvil s nejrůznějšími lidmi, zjistil, že na každou otázku odpovídají stejnými slovy: „Pastor X říká ...“ Bylo mu jasné, že když pastor X mluví na jakékoli téma, je to konečné slovo.

Ve Spojeném království existují církve, které jsou stejně slepě oddané svým vůdcům. Setkal jsem se s lidmi z těchto církví a byl jsem ohromen neschopností nebo neochotou jejich členů myslet samostatně. V každé

otázce – teologické, biblické nebo praktické – jakmile pan (nebo pastor či doktor) XY promluví, je věc vyřešena.

Můj přítel si uvědomil, že právě takhle se jeho syn dívá na onoho teologa, kterého tolik obdivuje. Ať se snaží se synem probrat jakýkoli problém, diskuse končí stejně: „Ale doktor XY říká ...“

Mladý muž je natolik ohromen, oslněn, „okouzlen“ osobností vůdce, že nedokáže samostatně myslet. To je skutečně „sektářské“.

2. Neomezená pravomoc

Druhým aspektem sekty je to, že její členové se musí podřídit autoritě sekty (obvykle to jsou její vedoucí) ve všech oblastech života. To je klíčový rozdíl mezi sektou a jinými organizacemi. Pokud vstoupíte do golfového klubu, víte, že budou existovat pravidla, jak se chovat v klubovně nebo na hřišti. Ale klub vám nediktuje, jak často budete plít zahradu nebo kam pojedete na dovolenou. Slibujete, že budete dodržovat pravidla klubu a podřídíte se rozhodnutím odpovědných osob. Pravidla však platí pouze v době, kdy se nacházíte v prostorách organizace nebo se účastníte jejích aktivit. Autorita organizace nad svými členy zasahuje pouze do těch oblastí života, do kterých je přímo zapojena.

Biblické církve tuto zásadu respektují. Ano, uznáváme, že každá církev musí mít pravidla a každá církev musí mít vedoucí. Od členů se očekává, že budou dodržovat pravidla a podřídí se vedoucím. Pokud pastor na začátku bohoslužby ohlásí nějakou píseň, členové nemají svobodu vstát a začít zpívat jiné písně, aby soutěžili s onou první. Pokud řekne: „Při tomto biblickém studiu budeme probírat 1. kapitolu Genesis“, neočekáváte, že člen sboru řekne: „Tak já si ve vedlejší místnosti udělám své vlastní biblické studium – kdo chce studovat 1. kapitolu Matouše, ať jde se mnou.“

Vždycky existuje nějaký soubor pravidel – psaný nebo nepsaný. Tak například církve, ve které jsem pastorem, vypracovala soubor pravidel o dětech a o tom, jak se mají chovat před bohoslužbou a po ní. Pravidla jsou vyvěšena na místě, kde je každý může vidět. Členové církve nesmějí dovolit, aby se jejich děti potulovaly v kuchyni, když se připravuje jídlo nebo když se podává čaj a káva. Nesmí dovolit svým dětem, aby si hrály na parkovišti bez dozoru, když auta vjíždějí a vyjíž-

dějí. Církev taková pravidla potřebuje kvůli bezpečnosti a hladkému průběhu svých aktivit. Máme také spoustu nepsaných pravidel. Pokud by člen církve opakovaně vystupoval a přerušoval bohoslužby křikem a hádkami, byl by volán k odpovědnosti. Řekli bychom: „To není dovoleno.“

Svoboda svědomí

Musíme mít vedoucí a musíme mít pravidla, kterými se řídí život církve. Ale – a to je to zásadní – vedoucí mají pouze pravomoc rozhodovat o tom, jak se budou dít věci *v rámci života a činnosti církve*. Pravidla, která si církev sama napsala, by měla upravovat pouze to, co musí členové církve dělat, *když jednají jako její členové*.

Zdravá církev se nebude snažit diktovat svým členům, kde mají bydlet, jakým autem mají jezdit, kolik mají mít dětí, kde mají nakupovat, co mají snídat, zda mají mít televizi nebo číst denní tisk.

Proč ne? Protože tyto věci nejsou přímou součástí činnosti církve. Bible o žádné z těchto věcí nestanovuje žádná konkrétní pravidla.

Tam, kde nám Bůh dal konkrétní příkazy, jsou samozřejmě pro věřící závazné, ať jsou kdekoli a dělají cokoli. To však neplatí pro záležitosti, které jsem vyjmenoval. Bible nám však dává principy, kterými se věřící musí řídit při rozhodování o všech těchto otázkách, a vedoucí církve musí tyto principy kázat. Členové církve však musí sami posoudit, jak tyto principy budou používat v každodenním životě.

Vedoucí nemají žádnou pravomoc přemýšlet za věřící a rozhodovat za ně. Jak říká Westminsterské vyznání víry: „Bůh je Pánem svědomí, kterému ponechal svobodu od učení a příkazů lidí ...“ Nebo jak říká Pavel: „Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obstojí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. ... Někdo rozlišuje dny, jinému je den jako den. Každý nechť má jistotu svého přesvědčení“ (Ř 14,4–5).

Členové takové církve se společně zavázali, že „budou následovat vedoucí církve..., ctít jejich rozhodnutí a podřizovat se jim v záležitostech, které se týkají církve, za předpokladu, že jsou učiněna v souladu s ústavou církve a Písmem.“

Jedním ze znaků sekty je, že zde chybí toto rozlišení. Dá svým členům pravidla pro každou oblast jejich života. Nenechá jim žádný prostor pro osobní svobodu.

A ano, znám evangelikální církve, které takto zneužívají své členy. Vzpomínám si na jednu, která se snažila regulovat, kolik členů církve se může sejít - za jakýmkoli účelem - bez přítomnosti některého z vedoucích církve. Pokud tedy chtěla skupina členů církve jít na společné jídlo nebo se společně podívat na fotbalový zápas, musela si nejprve vyžádat povolení od vedení. Vzpomínám si na jiný sbor, který trval na tom, že každý člen musí sboru poskytovat podrobnosti o svých příjmech a předkládat starším ke schválení rozpočet. Mohli by mu říct, jestli neutrácí příliš mnoho peněz za oblečení nebo jestli by si neměl dávat více peněz na důchod... atd. atd. Existují církve, které svým členům zakazují doma slavit Vánoce, poslouchat rockovou hudbu nebo se dívat na televizi. Říkají svým členům, které překlady Bible smějí číst nejen při bohoslužbách, ale i při svých soukromých pobožnostech. Jakkoli mohou být takové církve ve svém učení ortodoxní, jsou skutečně právem označovány za sekty.

V únorovém čísle Evangelical Times (r. 2020) vyšla zpráva o vedoucím pastrovi jedné evangelikální církve, který zároveň vede mezinárodní síť pro zakládání sborů. Bylo oznámeno, že byl z této pozice odvolán. Příběh ET čerpal z článku v americkém časopise Christianity Today. Zde byly některé další souvislosti. Tento uznávaný vedoucí musel být „přeložen“ ze své pozice kvůli tomu, že z jeho strany docházelo k „duchovnímu zneužívání prostřednictvím šikany a zastrašování, ve jménu misie a kázně kladl přehnané požadavky na druhé, odmítal kritickou zpětnou vazbu a očekával bezpodmínečnou loajalitu.“

Bylo tam uvedeno několik příkladů, jakým způsobem kontroloval členy církve. Jeden muž uvedl, že byl „kárán za to, že si naplánoval cestu“, aniž by se předem poradil s pastorem. Bylo mu řečeno, že odmítá kázeň a že se rozhodl být „sám sobě zákonem“. Jedni manželé uvedli, že byli konfrontováni za to, že vynechali neformální grilování se svým společenstvím věřících, aby mohl strávit svůj čas se svými dětmi.“

Několika z nich „bylo řečeno, aby nevyhledávali studium Bible nebo společenské akce mimo sbor nebo aby nepracovali jako dobrovolníci v místní kavárně nebo na letním táboře.“ Pokud jsou taková tvrzení pravdivá, musíme se ptát, jak mohlo být Pavlovo učení o křesťanské svobodě tak moc zapomenuto.

3. Vymývání mozků

Mnohé sekty používají manipulativní psychologické techniky, aby přesvědčily lidi, aby se k nim připojili, a pak je mohly ovládat. Děly to vždy, ale teprve v posledních zhruba sedmdesáti letech používáme pro tyto techniky slovo „vymývání mozků“.

Tento termín vznikl v maoistické Číně. Čínští psychologové si byli jisti, že mohou vzít kohokoli – jakkoli nepřátelského vůči „správnému“ myšlení (tj. myšlení, které bylo v rozporu s oficiálními státními názory) – a přimět ho ke správnému myšlení. Pokud se použily správné techniky, oběť nakonec upřímně přijala názory svých vězňitelů. Některé techniky mohly být brutální a trýznivé. Bití, mučení, výslechy trvající celé dny a noci, neustálé napětí, prostředí, kde oběť nemůže sledovat čas, hladovění – to vše mohlo hrát svou roli, stejně jako jiné techniky, které nebyly tak očividně kruté.

Pokud jste četli román George Orwella *1984*, máte názornou představu o tom, co takové vymývání mozku může znamenat.

No, málokterá náboženská sekta použije brutálnější techniky než ty, které vznikly v Číně, Sovětském svazu nebo Severní Koreji. Ale mnohé z nich mají v úmyslu obejít přirozenou psychickou ochranu lidí tak, aby lidé byli ochotni věřit všemu, co se jim řekne, a dělat vše, co vedoucí sekty chtějí.

Vezměme si jen jeden příklad: Moonisté (Církev sjednocení) prosluli svou schopností vymývat mozky potenciálním konvertitům. Osamělé mladé lidi odváděli na semináře, které mohly trvat tři dny až čtyři měsíce. Dbali na to, aby během těchto seminářů nikdy nezůstali sami. Celý den je bombardovali intenzivním vyučováním a skupinovými sezeními. „Bombardovali“ je láskou, objímáním, poplácáváním, držením za ruce a úsměvy. Když někdo konečně souhlasil s tím, že se připojí k hnutí, byl tento konvertita veden k přísnému režimu půstu, nedostatku spánku, neustálé aktivitě a odloučení od rodiny. Byli by tak unavení a vyčerpaní, že nedokázali o ničem jasně přemýšlet.

To je ale opravdu extrémní sekta. Ovšem mnoho technik, které používá, se vyskytuje i v jiných sektách. Vytrhnout potenciální konvertity

z jejich běžného životního prostředí do světa, v němž jsou závislí na skupině; obklopit je osvědčenými členy sekty, aby nikdy neslyšeli nesouhlasné hlasy; dezorientovat je rychle se měnící emocionální atmosférou - v jednu chvíli je ohrožovat, v další chvíli utěšovat; držet je daleko od rodiny a bývalých přátel; nutit je snášet vyučování nebo bohoslužby, které trvají mnoho hodin, dokud nejsou příliš unavení na to, aby přemýšleli: to jsou běžné psychologické techniky, které používají některé heretické sekty, aby získaly a udržely konvertity.

Hanebné způsoby?

„Žádná evangelikální církev by však takové techniky rozhodně nepoužila ...“ Kéž bych mohl souhlasit. Ale bohužel nemohu. Proč evangelikální křesťané pořádají „křesťanské rockové koncerty“, na kterých budou mladí lidé hodiny týrání ohlušující hudbou, blikajícími světly a dramatickou show na pódiu? Je to proto, aby mladým lidem pomohli jasně přemýšlet o Kristových nárocích? Nebo je to proto, aby se prolomila jejich emocionální obrana? Proč kurzy Alfa zahrnují v polovině kurzu pobytový víkend, kde budou potenciální konvertité odříznuti od ostatních vlivů a budou se cítit milováni a ceněni? Jak se to liší od seminářů moonistů? A jak je to s mladými lidmi, kteří jsou na letních táborech tlačeni k tomu, aby se „rozhodli pro Krista“? O takových táborech jsem před několika lety psal v jednom článku:

„Dejte na týden dohromady padesát nebo sto dospívajících teenagerů a pravděpodobně dostanete velmi opojnou a emotivní směs. Kytary u táboráku, venkovní aktivity, které rozproudí adrenalin, okamžitá přátelství a tajemství šeptaná ve stanech – to vše vytváří velmi emotivní atmosféru. Pro mnohé mladé lidi bude tábor tím nejzajímavějším a nejpříjemnějším obdobím, jaké kdy zažili. Možná, že v minulosti považovali křesťanství za nudné, ponuré a negativní. Nyní však zjistí, že týden organizovaný a vedený křesťany může být plný zábavy a vzrušení. Jejich staré předsudky vůči křesťanství se rozplynou – jsou připraveni ponořit se do něčeho, co se zdá nabízet tolik štěstí.“

Pokud vedoucí tábora využívají této intenzivní atmosféry k tomu, aby mladé lidi přiměli „odevzdat své srdce Pánu“, nedá se to nazvat „vymýváním mozků“?

Syn mého přítele, který vyrůstal ve velmi malém sboru s několika málo křesťanskými přáteli svého věku, je najednou vržen do velkého sboru plného bystrých mladých lidí, z nichž všichni vzhlížejí k teologické hvězdě. Je s nimi vzhůru do ranních hodin, pije s nimi kávu a večer co večer si povídají o teologii. Je to povznášející, je to vyčerpávající, je to vzrušující – a on zjišťuje, že souhlasí se vším, co říkají – nebo se vším, co je jejich učitel učí. Když potom zlehčují víru jeho rodičů a mluví o „selhání“ církve, z níž pochází, cítí, že musí mít pravdu. Jeho otec má pocit, že vliv, který má církev ABC na jeho syna, je *sektářský*. Myslím, že má pravdu.

Znovu se zamyslete nad Pavlovými slovy. „Nepotřebujeme skrývat nic nečestného, nepočínáme si lstivě ani nefalšujeme slovo Boží, nýbrž činíme pravdu zjevnou a tak se před tváří Boží doporučujeme svědomí všech lidí“ (2K 4,2). Pavel nechtěl mít nic společného s ničím, co by zavánělo psychologickou manipulací. Kéž by ho následovaly všechny církve a křesťanské skupiny!

4. Sociální izolace

K této otázce se nebudu příliš vyjadřovat, protože jsem se jí dotkl v minulém bodě. Ale jedním z nejčastějších rysů sekty je, že se snaží přerušit přirozené vazby mezi svými členy a lidmi, kteří jim byli v minulosti blízcí – zejména členy rodiny. Sektářská skupina vyžaduje od svých členů naprostou oddanost. Pokud mají silná pouta k rodičům, bratrům, sestrám, přátelům, bude jim to bránit v tom, aby se cele oddali skupině. Tato pouta tedy musí být přerušena.

Pán Ježíš varoval své učedníky, že pokud ho budou následovat celým srdcem, jejich rodiny se mohou obrátit proti nim (Mt 10,34–37). Nikdy však svým učedníkům neřekl, že by se oni sami měli obrátit proti svým rodinám a oddělit se od nich. Spíše hlásal Boží přikázání „cti svého otce i svou matku“ (Mt 15,4; 19,19). Pavel řekl věřícím, kteří mají nevěřící manželské partnery, že s nimi musí zůstat (1K 7,12–15), a ujistil je, že život s neobrácenými příbuznými je neznečistí ani nepoškodí.

Naproti tomu mnoho sekt nabádá své stoupence k tomu, aby si mysleli, že jakékoliv blízké vztahy s lidmi, kteří nejsou členy sekty, je

poškozují nebo jim překážejí. Některé sekty zakládají komunity, aby jejich členové mohli žít společně bez kontaktu se svými přirozenými rodinami. Jiné zase vybízejí své členy, aby se rozvedli s partnerem, který se k sektě odmítá připojit. Některé nařídí svým členům, aby se přestěhovali do zahraničí (často jim řeknou, že je jejich povinností odejít jako misionáři), aby jim ztížily kontakt s rodiči nebo přáteli.

Vedl jsem bolestné rozhovory s nevěřícími lidmi, kteří byli zmateni a zraněni tím, že jejich děti – často ve věku kolem dvaceti let – jako by na ně neměly čas. „Myslím, že je to tou církví, do které chodí – očekávají, že tam bude v týdnu skoro každý večer. Chtějí, aby byl jeden večer na jejich modlitebním setkání, další večer chodil od dveří ke dveřím, další večer pomáhal s mládežnickou skupinou, další večer cvičil s hudební skupinou – a pak aby celou neděli strávil v církvi ... Zdá se, že zcela ovládli jeho život. Nikdy ho nevidíme!“ No, jestli je to pravda, *není to sekta?*

5. Využívání

Opět mohou být stručný. Protože je to v mnoha příkladech, které jsem již použil. Mnoho sekt své členy bezohledně využívá. Mladí lidé naverbovaní moonisty byli nuceni vzdát se zaměstnání, prodat svůj majetek, odevzdat všechno své jmění organizaci a pak každý den trávit hodiny sháněním peněz pro sektu (často prodejem květin na ulicích).

V některých sektách vedoucí své stoupence sexuálně zneužívají, v jiných požadují, aby odpracovali obrovské množství hodin pro organizaci, a pokud tak neučiní, trestají je. Často jsou vedoucí skupiny nesmírně bohatí, členové šokujícím způsobem chudí.

Všichni známe charismatické „televizní evangelisty“, kteří svým stoupencům slibují uzdravení a prosperitu a berou od nich za to peníze. Svě členy však mohou zneužívat i běžné evangelikální církve. Zejména mnohé americké evangelikální církve vyžadují, aby všichni jejich členové odváděli „desátek“ – desetinu svých příjmů církvi, což je podmínkou členství. (Jak se to slučuje s 2. Korintským 9,7: „Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechtutí ani z donucení“?)

Vzpomínám si na jeden baptistický sbor, který zde založil americký misionář. Do stanov církve napsal, že 80 % příjmů církve musí

být odváděno jako plat pastorovi. V počátcích života církve nedostával od církve mnoho peněz, ale to nevadilo, protože stále dostával podporu z USA. Jak roky plynuly, a církev se rozrůstala, jeho příjem se neustále zvyšoval. Někteří lidé v církvi se zoufale potýkali s finančními problémy. On pobíral šestimístný plat a žil v přepychu.

Pavel mohl pravdivě říci: „Nikdy, jak víte, jsme nesáhli k lichocení, ani jsme pod nějakou záminkou nebyli chtiví majetku – Bůh je svědek!“ (1Te 2,5). Kéž by totéž mohl říci každý misionář a pastor. Když evangelikální církev využívá své členy, stává se *sektou*.

6. Exkluzivita

Ještě jeden znak sekty. Téměř bez výjimky tvrdí, že jsou jedinou organizací, která má co nabídnout. V případě náboženských sekt to obvykle znamená, že pokud k nim nepatříte, nemůžete být spaseni nebo nemůžete obdržet Boží požehnání. Svědkové Jehovovi tvrdí, že jsou jedinou organizací, kterou Bůh uznává - jeho jediným "věrným a rozvážným otrokem". Totéž (jen jinými slovy) však tvrdí i mormonská církev, stejně tak Církev sjednocení a téměř všechny náboženské sekty.

To je samozřejmě klíčový prvek kontroly jejich členů. Pokud věříte, že mimo organizaci neexistuje žádná záchrana, budete se bát ji zpochybnit nebo opustit. Budete poslouchat všechny příkazy jejich vedoucích ze strachu, že vás vyloučí a vy budete odříznuti od Boží přízně. Mohou vás využívat, protože vědí, že se nikdy neodvážíte odejít.

Dobře, jen málokterá evangelikální církev nebo denominace by se odvážila tvrdit, že mimo jejich vlastní organizaci neexistuje spasení. Ale některé by jistě tvrdily, že nemůžete plnit Boží vůli nebo mít Boží přízeň, pokud k nim nepatříte.

Myslím na „Boží církev“ (skupina „Potřebná pravda“) – skupina odštěpená od Plymouthských bratří. Ti jasně učí, že pokud nepatříte k jedné z jejich církví, nemůžete být členem „Božího domu“ a Bůh vás nemůže považovat za věrného. Charismatické Hnutí obnovy ze 70. a 80. let minulého století učilo, že pokud nejste „přikrytí“ jedním z jejich apoštolů, nemůžete být v souladu s Boží vůlí.

A ano, členové různých evangelikálních církví mi říkali, že kromě jejich vlastního sboru není ve Spojeném království místo, kde by mohli slyšet opravdové kázání Božího slova. Podle mého názoru, ano, to je sektářství. Jakákoli skupina, která říká: „Jen my máme pravdu. Pokud chcete Boží požehnání, může k vám přijít pouze skrze nás“, se stává sektou.

Křesťanská svoboda

Nakonec mají všechny sekty společné to, že své členy zbavují svobody. Pavel musel bojovat se sektou judaistů, která se snažila proniknout do galatských církví. List Galatským je jeho vášnivou odpovědí na jejich pokusy zničit křesťanskou svobodu. Píše o těch, kteří „předstírali, že jsou bratři, a pokoutně se mezi nás vetřeli s úmyslem slídit po naší svobodě, kterou máme v Kristu, aby nás uvedli do otroctví zákona. Před těmi jsme však ani na okamžik necouvli a nepodrobili jsme se jim, aby vám byla zachována pravda evangelia“ (Ga 2,4–5). A toto byla jeho výzva galatským věřícím: „Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložít otrocké jho“ (Ga 5,1). Toto varování bychom měli poslouchat i dnes.

www.evangelical-times.org

KRISTUS, HLAVA TĚLA

Clifford Pond

Život nezávislé církve vyžaduje vysoký stupeň duchovnosti. Bez ní selže každý systém církevního uspořádání, což platí zejména pro nezávislou církev. Mimo místní církev nemáme žádnou strukturu, která by zabránila jejímu rozpadu nebo úpadku do zmatku. Život a přežití každé církve závisí na přítomnosti Pána (Mt 18,20; Zj 3,20). Poté, co Ježíš Kristus vstal z mrtvých, dostal „veškerou moc na nebi i na zemi“ (Mt 28,18; J 17,2) a Otec ho ustanovil „hlavou církve“ (Ef 1,22; 4,15; Ko 1,18). Žádná církev ani církevní výbor nemohou ustanovit hlavu církve. To bylo Boží výsadou a Bůh neurčil žádnou lidskou osobu, která by měla autoritu nad jeho církvemi. Do čela církve postavil svého drahého Syna a tuto pravomoc nedelegoval na nikoho jiného. Ve svém království a v každé místní církvi musí vládnout pouze Kristus (Zj 1,12–20). Vládne prostřednictvím Písma a Ducha svatého, který nás uvádí do pravdy a umožňuje nám aplikovat pravdu v každé situaci.

V Písmu je Kristus jako hlava spojen s církví, která je jeho tělem (Ef 1,22–23; 4,15–16; Ko 1,18). Musíme si uvědomit, že církev není pouhý klub vedený podle dávno stanovených pravidel. Církev má právo na toto jméno pouze tehdy, pokud existuje živé duchovní spojení s živým Pánem, jako mají naše těla živé spojení s našimi hlavami. Totéž nás učí i Pánův obraz spojení mezi vinným kmenem a jeho ratolestmi (J 15,1–8).

Zahrnuje to jak vládu, tak i život. Církev může zastávat učení o tom, že Ježíš Kristus je hlavou, ale pokud se nepodřizuje jeho vládě skrze Písmo, nemá toto učení smysl. Církev musí také žít duchovním životem, bez toho není podle Nového zákona pravou církví. V praxi bude existovat nejméně šest znaků toho, že Kristus je hlavou církve jako její vládce a dárce života.

Za první, církev jako celek i jako jednotlivci se bude hodně modlit za všechny své aktivity a při každé možné příležitosti. „V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte ...“ (Ef 6,18).

Za druhé, bude se pravidelně vykládat Slovo a při každé diskusi a při každém důležitém rozhodnutí se bude neustále odkazovat na Písmo.

Můžeme hodně mluvit o autoritě Písma, ale pokud nebudeme v Písmu hledat pokyny pro směřování našeho církevního života a vodítka pro řešení problémů, kterým čelíme, pak jsou všechny naše řeči marné.

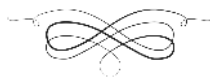
Za třetí, bude usilovat o svatost. V souladu s Petrovým pokynem: „Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti; ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: ‚Svatí buďte, neboť já jsem svatý‘“ (1Pt 1,14–16). Taková svatost není tvrdá nebo omezující, ale je to čistota snoubící se s láskou mezi údy. Církev se jako tělo „buduje v lásce podle toho, jak je každé části dáno“ (Ef 4,16).

Za čtvrté, členové sboru si uvědomují, že jsou na sobě navzájem závislí, a pracují na tom, aby se společně posilovali ve víře (1K 12,14–27; Ef 4,15–16; Žd 10,24–25).

Za páté, bude zde určité směřování. Pán bude církev neustále posouvat vpřed v jejím chápání pravdy a poslušnosti vůči ní, v jejím vlivu na místní komunitu a v evangelizačních aktivitách na osobní, místní, národní i mezinárodní úrovni.

Za šesté, bude zde řád i svoboda, stejně jako je zdravé tělo dobře strukturované, což umožňuje volný a ladný pohyb. V místních církvích jsou možné dva extrémy. Na jedné straně může být organizace příliš rigidní a struktura natolik komplikovaná, že potlačuje evangelizační činnost stejně jako spontánní proud lásky a starostlivého zájmu. Tělo je svázané. Na druhé straně může být struktura tak uvolněná, že se církev potácí jako nebohé tělo postižené mozkovou obrnou. Příliš malá organizovanost vede ke zmatkům a k zanedbávání důležité práce nebo určitých skupin lidí. To může také vést ke vzniku určitého vakua, které se pak zaplní lidmi, kteří jsou sice zapálení, ale nejsou dostatečně způsobilí, zatímco ti, kteří jsou mnohem vhodnější, jsou ponechání stranou. Organizace by měla být dostatečná, aby byla zajištěna koordinace všech částí a nedocházelo ke zmatkům; struktura však nesmí být natolik pevná, aby omezovala volný pohyb.

Vedoucí se proto musí snažit zajistit, aby bylo tělo v dobrém stavu, a tím stimulovat růst a připravovat k práci. Neefektivita vede ke zmatku a frustraci a zneuctívá Pána. Církev by však neměla být jako výkonný stroj, který nic nevyrobí nebo nikam nejede.

SPÁT S OTEVŘENÝMA OČIMA

Charles Spurgeon

Aby člověk prošel tímto světem, musí se rozhlížet kolem sebe, a dokonce spát s otevřenýma očima, protože je tu mnoho návnad na ryby, mnoho sítí na ptáky a mnoho pastí na lidi. Dokud jsou lišky tak rozšířené, nesmíme být husami. Mezi lidmi, které znám, je v této věci velký rozdíl: mnozí vidí jedním okem víc než jiní dvěma, a mnozí mají krásné oči a nevidí ani ťuk. Ne všechny hlavy jsou schránkou na rozum.

Někteří jsou tak záłudní, že podezřívají úplně každého, a tak prožijí celý svůj život v zoufalých obavách před svými sousedy; jiní jsou tak prostoduší, že se jich chytí každý chytrák a vytříská z nich svůj groš. Jeden člověk se pokoušel dívat skrz cihlovou zeď a poranil si oči, jiný si v ní najde díru a dívá se, kam se mu zlíbí. Někdo pracuje u dvířek pece a nikdy se nespálí, jiný si zase spálí ruce u ohně, i když si je chce jenom ohřát. Je pravda, že nikdo nemůže svou zkušenost předat druhému a každý si musí svůj důvtip osvojit sám; přesto si dovolím uvést několik domácích pouček, které posloužily pro změnu mně, a snad budou prospěšné i jiným, jako byly užitečné mně.

Nikdo se nepodobá čestnému člověku víc než pořádný darebák. Když vidíš člověka, který má ve výloze vystaveno velké množství náboženství, můžeš se spolehnout, že uvnitř má jen velmi malé zásoby. Nevybírej si přítele podle vzhledu – hezké boty často tlačí. Neměj rád komplimenty: Pamatuj na to, že „Díky, čičinko, a díky, čičinko,“ zabilo kočku. Nevěř tomu, kdo nejvíc mluví, protože kočky, které mňoukají, málokdy dobře loví. V žádném případě se nevydávej do moci jiného člověka: Když strčíš svůj prst do mlýnku, nediv se, že se zraníš. Nepij nic, o čem se nepřesvědčil, co to je. Nepodepisuj nic, aniž by sis to přečetl, a ujisti se, že to neznamená víc, než je tam napsáno. Nechoď k právníkům, pokud nemáš co ztratit. Domy právníků jsou postaveny na hlavách hlupáků.

V žádném případě se nikdy nepouštěj na vodu, u které nevidíš dno. Nespoléhej se na číslo na účtu, ale buď si jistý tím, co máš opravdu

v ruce. Než koupíš, co je v pytlí, podívej se do něj, protože kdo obchoduje potmě, koleduje si o to, aby ho někdo podvedl. Vyhni se člověku, který si nevází sám sebe. Dej si pozor na každého, kdo se zapřísahá: ten, kdo by se rouhal svému Stvořiteli, by se neštítil lhát nebo krást. Před nikým se neměj na pozoru víc než před sebou samým – své nejhorší nepřátele nosíme v sobě.

Když se před tebou objeví nový názor nebo učení, nekousej, dokud nezjistíš, zda je to chleba, nebo kámen. Netvrď, že perník je dobrý, jen proto, že je pozlacený. Nikdy nekřič, „Ahoj!“, dokud nejsi venku z lesa, a nepokřikuj, že máš smažené ryby, když ještě nejsou chycené v síti. Na chlubení je vždycky dost času – raději ještě chvíli počkej. Nevylévej špinavou vodu, dokud nemáš čistou; vytrvej v horší práci, dokud nemáš lepší: i ten nejmizernější plat je lepší než žádný a i ta nejskromnější práce je lepší než být bez ní. Na silnici dej vždycky přednost býkům a bláznům a nikdy se neper s uhlířem ani se nezaplétej s člověkem podlého charakteru, protože pokaždé se ušpiníš.

*„Nebuď důvěřivý, ani se nehádej,
nesázej se a ani nepůjčuj,
a můžeš se spolehnout,
že můžeš v klidu ulehnout.“*

Nemohu říct tolik, co ta stará říkanka, protože je toho víc, co je potřeba k tomu, aby měl člověk skutečný pokoj, ale určitě to k němu pomůže. Nikdy nejezdi na koni se zlomenými koleny. Obchodník, který kdysi podvodně zkrachoval, není ten správný člověk, s nímž bys měl jednat. Rozviklaná židle představuje nebezpečné posezení. Chovej se ostýchavě k lidem, kteří jsou příliš zdvořilí, a nejednej příliš rychle s těmi, kteří se tlačí dopředu a chovají se hrubě. Když máš ohledně čehokoli nějaké podezření, měj se na pozoru. Jakmile ucítíš krysu, nastraž past, ale dej si pozor, aby ses do ní sám nechytil.

S vychloubačem si moc nenotuj, protože jeho pivo je samá pěna, a i když se chlubí, že všechno jeho zboží, a dokonce i měděné kotle jsou ze zlata a stříbra, brzy zjistíš, že vychloubač a lhář jsou bratrance z prvního kolena. Nikomu nesvěřuj všechna svá tajemství; celým

svým srdcem důvěřuj Bohu, ale důvěru v přátele zvaž na vahách opatrnosti, neboť vidíš, že lidé jsou jen lidé a všichni lidé jsou křehcí. Nezavěšuj velká závaží na tenké nitky. Nebud' však stále podezíravý, neboť podezíravost je v tom nejlepším případě zbabělá ctnost.

Pamatuj, že lidé nejsou andělé, ale nejsou ani ďáblové, a je příliš špatné si to o nich myslet. Jedním si buď jistý: Nikdy nevěř žádnému knězi jakéhokoli náboženství, protože aby mohl být člověk natolik špatný, že se pokládá za kněze, musel si zatvrdit srdce a zaslepit svědomí do té nejstrašnější míry. Naši vládcové zavírají cikány za věštění, a přitom dávají tučné důchody takovým vagabundům, kteří klamou lidi v mnohem závažnějších věcech. „Špatná společnost,“ řekl zloděj, když ho na šibenici odváděl kat a kněz; velmi upřímná řeč a velmi pravdivé slovo, i když pronesené jako vtip.

Právě nevědomost hlupáků udržuje kněze ve varu. Kéž Bůh očistí tuto zemi od moru jejich přítomnosti a učiní lidi dostatečně moudrými, aby prohlédli jejich lstivé plány. A nakonec všem radím - pamatujte, že dobrá moudrost je ta, která se nakonec ukáže jako moudrá; hleďte ji, přátelé, a hleďte ji z rukou nejmoudřejšího ze všech učitelů, Pána Ježíše. Důvěřujte mu a on vás nikdy nezklame; řiďte se jeho Slovem a ono vás nikdy nesvede z cesty; modlete se v jeho jménu a vaše prosby budou vyslyšeny. Pamatujte, že kdo se opírá o člověka, zjistí, že je jen nalomená třtina, ale kdo staví na Kristu, má pevný základ. Pokud chceš, můžeš následovat Ježíše se zavřenýma očima, ale když tě vedou jiní, měj všechny oči otevřené, i kdybys jich měl tucet a všechny byly jako dalekohled.

ŽALMY PRO POTĚŠENÍ SRDCE

Jaroslav Kernal

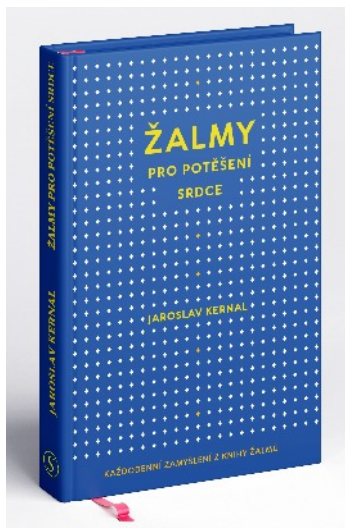
Krátká zamyšlení na na každý den obsažená v této knize postupně procházejí knihou Žalmů od začátku do konce. David, ve svých písních a básních vylévá své srdce před Hospodinem, odhaluje svou touhu po Pánu a skrze Ducha svatého ukazuje všem věřícím, jak mohou uctívat Pána v Duchu a v pravdě, jak mohou být opravdoví a sví ve vztahu k Bohu. Proč nezačít nový den chválou, která naplní radostí srdce a potěší Boha?

Rozměr: 110 x 160 mm

Pevná s přebalem a záložkou

Počet stran: 212

Cena: 280,00 Kč

*Uvedená cena je za knihu v **předprodeji** a je platná pouze do vydání knihy (září 2023).*

www.eshop.solideogloria.cz

Vnímám bytostnou potřebu zaměřit se na Boha hned po probuzení. Předat Bohu den, který mi on z milosti daroval. Ne vždy se mi to však podaří... Myslím si, že tato kniha z pera mého dlouholetého přítele a bratra v Kristu tomuto účelu dobře poslouží. Nejen mně, ale i celé mé rodině. A věřím, že i vám, kteří se do ní začtete. Kratičká zamyšlení nad kratičkými výňatky z té nejlepší modlitební knihy pod sluncem: To jsou Žalmy pro potěšení srdce. Kratičká zamyšlení, která nás povedou přímo k Ježíši Kristu.

Petr Kulík, farář FS ČCE v Javorníku nad Veličkou

© *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2023